

PROSTOR

Těžký život na střední

Příběh, který napsala Aneta Dao

Pohádky obvykle začínají souslovím: „Bylo nebylo...“, ale toto nebude úplně klasická pohádka. Já bych to nazvala něco jako dobrodružná pohádka, protože vás tu bude čekat napětí, nenávisť, dobrodružství, zoufalství a láska

Do nádherného města Hausefairy se přistěhovala dívka jménem Charlotte Brownová. Kamarádky tady ještě žádné neměla a velice se jí stýskalo po bývalých přítelkyních v jejím starém, ale velice klidném městě. Charlotte navíc bylo už patnáct let a už poznala i svoji první lásku, se kterou se ovšem musela rozloučit při stěhování do nového města. chlapec se jmenoval Brendan Smith a opravdu hodně si s ním rozuměla. Měli stejné zájmy, ke kterým patřilo třeba poslouchání písniček. Charlotte také milovala gymnastiku a Brendan jí v tomto zájmu velice podporoval. Znali se spolu už osm let, vlastně se skamarádili už na prvním stupni základky...a proto snad chápete, že je to hodně těžké se rozejít.

Charlotte po nastěhování se do nového prostředí proplakala mnoho nocí, nechtěla vůbec jíst a jediné, co chtěla udělat, bylo spáchat sebevraždu. Navíc, s Brendanem se domluvili, že si budou každý den volat, později však Charlotte zjistila, že jí Brendan podvádí s jinou dívkou, která se jmenovala Tracey. Byla to její sokyně, nenáviděly se se už od školky. Dělal si naschvály, Charlotte věděla, že ho Tracey chce, ale nikdy by netušila, že by s ním doopravdy chodila. Teda, že by si s ní Brendan něco začal. Bylo to veliké zklamání.

„Myslela jsem si, že Brendan je ten pravý muž mého života,“ povzdechla si smutně.

Lehla si na postel. Hlavě se jí objevovaly vzpomínky na skvělé časy nejen s Brendanem, ale taky s kamarádkami.

Uplynuly už dva dlouhé týdny a Charlotte stále neměla kolem sebe nikoho, s kým by se mohla začít bavit. Smutně seděla u snídaně a říkala si pro sebe: „Ježíši, za dva dny mi začíná škola!“

Škola byla ta poslední věc, kterou chtěla

v tomhle otravném městě navštívit. Bála se šikany, kterou kdysi zažila na staré škole, kde ale naštěstí byla její nejlepší kamarádka Annie a zachránila jí. Tu však ztratila, takže jí už zřejmě žádný hrdina od ničeho špatného nezachrání. ,

„Co když to bude na té škole dobré? Co když tam budu oblíbená? Co když tam zase najdu svojí lásku? Co...“ kladla si otázky, ale do přemýšlení jí skočila mamka Liliana: „Charlotte zrychli, musíme jít koupit školní potřeby.“

„Ano mami.“

I když na stole ležela Charlottina nejoblíbenější snídaně, dneska u ní seděla skoro hodinu, nestále musela myslet na Brendana, nedokázala totiž pochopit, jak jí mohl podvést. Po snídani se šla obléknout. Milovala módu, ale dneska neměla chuť se vymódit, chtělo se jí jenom brečet.

„No tak Lott, dělej, musím ještě na úřad,“ zavolala na ni maminka z kuchyně.

„Jojo, už jdu, ještě mi dej pět minut.“

Po pěti minutách už čekala u dveří. Její mamka přišla, podívala se na ni udiveným pohledem.

„Co se stalo? Dneska si oblečená podivuhodně.“

„Mami, já o tom nechci mluvit, není mi nějak moc dobře. Mohly bychom jít koupit ty věci?“

„Víš, jsem tvoje maminka, mně se svěřit můžeš. Když jsem byla mladá, tak jsem chtěla dcerku, protože jsem si přála, aby se mi svěřovala. Nechci být zvědavá, ale až budeš chtít, tak se mi svěř.“

„Tak jo mami.“ Usmála se na ni.

Když vstoupily do ochodu, byly obě okouzleny krásou, všechno bylo tak hezky srovnané.

„Tak tohle je bomba, to u nás teda nebylo,“ pomyslela si Charlotte. „Asi nebude všechno tak zlé, jak jsem si myslela.“ Usmála se a rozběhla se pro věci.

Obchod byl neuvěřitelně veliký a byl také vyzdobený nádhernými ozdobami.m.,„Alespoň tady zapomenu na ty moje starosti,“ řekla si pro sebe Charlotte

Bylo tam vše, od těch nejlevnějších věcí až

po ty úplně drahé. Viselo tam také značkové oblečení jako např. Tally Weil, New Yorker...

„Mami hotovo, můžeme jít ke kase.“ Zavolala na mamku

„Drahoušku, půjdeme spolu ještě do kavárny. Mám se tam totiž sejit s mou nejlepší kamarádkou Elizabeth. A ta má dceru, která se jmenuje Jessica, je jí patnáct, jako tobě. Můžete si spolu popovídat.“

„Ale mami, já chci domů, jsem velice unavená, je mi teď smutno, takže si rozhodně v žádném případě nechci povídat s nějakou Jessicou.“

„Prosím, budeme tam jenom hodku, už fakt dlouhou dobu jsem ji neviděla!“

„No tak dobře, bude to ale přesně jedna hodina a ani o minutu víc.“

„Jsi fakt milá, zlato.“

Jely do kavárny, která byla proslulá nejlepším káfičkem v celém městě. Sedly si a čekaly na mamčinu kamarádku.

„Ahoj Eli.“ Zamávala její mamka na jednu ženu. Ta se však na ni divně podívala a odešla. Mamka si Elizabeth spletla s jinou ženou. Charlotte vyprskla. Došla totální záchvat smíchu, až úplně zapoměla na to, že je právě smutná. Její mamka se na ni podívala a řekla: „Každý se někdy splete.“

„Nejste náhodou Liliana?“ zeptala se najednou překrásná žena, která se zastavila u jejich stolu.

„Ano, ano jmenuji se Liliana Brownová...co potřebujete?“

„Já jsem přece Elisabeth Louisnová.“

Maminka usilovně sraštila čelo, jak přemýšlela. „Ježiš, ahoj Lili, ty ses tedy změnila, jsi mnohem krásnější,“ pochválila jí mamka postavu.

„Čauky, konečně jsi mne po dlouhé době poznala. Ale i ty ses změnila, ty krásko jedna.“

„Prosím tě, nelichoť mi tady, jo? A tohle je moje dcera Charlotte.“

„Toto je zase moje dcerka Jessica.“

Jejich rozhovor se táhl do nekonečna, jenom Charlotte byla zticha, pozorovala cizí dívku a přemýšlela, jaká ta Jessica asi je. „Mamka mi říkala, že je ti prý patnáct,“ špitla Charlotte

„No ano, je mi 15, chodím na housfairiovou školu a ty?“

„Tak to jsme stejně staré. Já jsem tu ale nová, pozítří bych měla nastoupit na hous...s...“

„Housfairiovou.“

„Ano, housfairiovou školu a zatím nemám žádné kamarádky.“ Charlotte si smutně povzdechla.

„Hele, nevádí, můžeme být kamarádky, jestli teda chceš.“

„Jo tak jo, můžeme to zkusit.“

Obě se na sebe usmály. Poté už se se už naplno rozpovídaly, Charlotte se ptala na další informace.

„Asi to fakt tak hrozný nebude,“ pomyslela si nakonec.

Po dvou hodinách se rodiny rozloučily. Charlotte, které najednou čas nevádí, se vrátila domů zcela vyřízená, ale o trochu veselejší. Má totiž novou kamarádku. Když si ale zase vzpomněla na Brandana, radost zase zmizela... a do duše se zase vrátila tesknota.

Prvního září už bude zítra. Charlotte se vzbudila a řekla si, že dneska nic dělat nebude, užije si ještě ten poslední den svobody.

„Takže, co že je v televizi?“ Pustila si ji a tam zrovna dávali film Sám doma. Byl to její nejoblíbenější. Večer si lehla do postele a přemýšlela jaký bude další den, jestli to bude horror a nebo pohádka. Stále jí chyběl dřívější život, musela na to stále myslet, i když nechtěla. Se slzami v očích, Charlotte usnula.

Ráno vstala, sedla si na židli a koukala z okna. „Prvního září je tady, buď optimistická a vezmi si na sebe něco hezkého.“ Vyskočila a běžela do koupelny. Zapletla si francouzské copánky. Vrátila se zpátky do pokoje a přemýšlela, co si vezme na sebe. To už nebylo tak snadné jako účes. Rozhodla se pro potrhané džíny, vínové tričko s nápisem: „Smile today, cry tomorrow“, které končilo nad pupíkem a k tomu dlouhý černý cardigen. Jako šperk si vzala zlatý náhrdelník, na kterém bylo napsáno LOVE. Byl od Brendana. Chtěla zase brečet, ale postavila se rovně a rozhodně řekla: „Dneska žádné slzy, jenom úsměv na tváři.“

Outfit už stačila doladit vínovou rtěnkou, řasenkou, tělovými stíny a černými Vanskami. Popadla malou černou tašku a šla ke dveřím

„Ahoj mami a tati, jdu do školy s Jessicou, už čeká venku.“

Jessica měla na sobě růžové šaty, které měly asymetrický střih. Vepředu byly kratší a vzadu měly delší látku, přesněji to byl šifón. Také měla cardigen, ale byl bílý. Outfit oživila stříbrným náhrdelníkem, náramkem a náušnicemi. Její make-up obsahoval tenké linky, růžovofialové linky, tělovou tvářenku a růžovou rtěнку.

„Ty máš nové boty?“ zeptala se Jessici.

„Jo, mamka mi je koupila včera.“ Jessica měla stříbrné lodičky na nepříliš vysokém podpatku. Cestou do školy si povídaly a Charlotte se jí svěřila s tím, že má strach.

„Lotte, neboj se, žáci na škole nejsou zlí.“

„No já se hlavně bojím, že mě budou šikanovat. Na dřívější škole jsem už zažila šikanu a věř mi, není to vůbec příjemné.“

„Hele, já budu celý den u tebe, takže kdyby něco, tak mi řekni, já tě budu chránit.“

Škola vypadala i zvenku překrásně a uvnitř byla ještě krásnější. Všechno bylo moderní a čisté.

„Jessi, tak takhle to u nás na škole nikdy

nevypadalo. Vlastně jsem ráda. Tam to bylo takové jiné, horší.“

„A jaké to tam bylo? Jak vypadala ta vaše škola?“

„Byla o trošku špinavější, ale ne zas tak. Sice to není jako tohle, ale chodila jsem tam už hodně dlouho, takže jsem si zvykla a nikdy by mě nenapadlo, že se budeme muset přestěhovat.“

„Aha, ale uvidíš...bude to tu super.“

„To doufám,“ usmála se Charlotte

, „Pojď rychle, za dvě minuty zvoní,“ zatahla ji Jessica za ruku

Vešly do třídy a všichni spolužáci se na ně okamžitě zvědavě podívali.

„Ahoj Jessico, to je fajn, že jsi už tady. A kdo to s tebou je?“ pozdravili jí všichni.

„Ahojky. To je moje nová kamarádka.“

Jessica byla totiž nejpobláznivější dívkou z celé školy. Kluci mohli na ní oči nechat a holky neustále žádaly o její podpis a chtěly se s ní kamarádit. Sice se našlo i pár studentů, kteří ji ze srdce nenáviděli, protože jí záviděli, ale Jessice to nevadilo.

Do třídy vešla paní učitelka. „Vítám vás studenti po prázdninách. Tenhle školní rok k nám přišla a bude s námi chodit nová studentka. Jmenuje se Charlotte Brownová a já doufám, že se k ní budete chovat hezky.“

„Ahojky,“ pozdravila potichu Charlotte celou třídu a pak si sedla do lavice, a přitom se snažila být co nejméně nápadná.

První hodina pobytu v této škole pro ni představovala hrozné peklo, protože se k ní všichni seběhli a každý měl pro ni jednu otázku. A jedna z nich zněla takhle:

„Už jsi někdy měla přítele?“

Charlotte se vrátila myšlenkami k Brendanovi. Nechtěla odpovědět, protože cítila, že se jí všechno v krku sevřelo, ale musela něco říci. „Jo,“ zamumlala takřka nesrozumitelně. Zase na něho začala myslet, a do čí se jí vedraly slzy. Charlotte se snažila, aby nikdo neviděl, že brečí, ale nešlo to zastavit. Naštěstí měla voděodolnou řasenku. Musela, musela odpovědět, všichni na to čekali.

„No...měla jsem přítele. Byli jsme spolu pět let, ale rozešli jsme se, protože jsem se musela přestěhovat. Jmenoval se Brendan. Velice jsme si spolu rozuměli, ale prostě to už mezi námi nemohlo pokračovat dál.“

Jak tohle říkala, ulevovalo se jí. Na jejím obličejí se objevil úsměv, vracely se jí ty šťastné vzpomínky, které zažila s Brendonem.

Crrrrr. Rozdrnčel se školní zvonek oznamující, že hodina skončila.

„Konečně už je ta hodina za mnou. Myslela jsem, že to už nevydržím. Byla jsem jako nahá...“ postěžovala si Charlotta Jessice.

„Tohle ale přece dělá každá škola, ptá se na informace, Přece je dobré, že o tobě chtějí vědět co nejvíce,“ usmála se na ni Jessica.

„Ale víš...bylo hrozně moc trapné, jak jsem tam přitom začala brečet. Nemyslíš,“ řekla smutně.

„Oni, naši spolužáci, to pochopí, já být na tvém místě, tak bych asi taky brečela. Je to velice smutné. Ale věř mi, tady si klidně můžeš najít jiného kluka, přece na světě neexistuje jenom jeden jediný.“

„Hele támhle jde paní Brečící.“

Vykřikl to Thomas White, pohledný kluk, jejich spolužák. Každý ho na škole dobře znal a každý věděl, že chce Jessicu. Byl do ní totálně zamilovaný, ale Jessica ho nechtěla, protože se neustále vychloubal a stále se někomu ošklivě vysmíval.

„Přestaň Thomasi, je to moje kamarádka. Pamatuj si to. Ještě jedno takové slovo a uvidíš,“ zastala se Charlotty rázně Jessica.

„To mně teda podrž,“ uškříbl se Thomas. „Miss střední se baví s paní Brečící, kdo tohle kdy viděl!“

Thomas odešel, ale uvnitř byl velice překvapený, jak se jeho vysněná Jessica zastala té nové holky a jak mu to ostře dokázala říct.

„Děkuju Jess, jseš skvělá kamarádka.“

„Nemáš zač.“

Po skončení vyučování šly Charlotte s Jessicou do knihovny.

„Potřebujeme si vypůjčit nějaké ty povinné četby, takže ti ukážu, kde je knihovna. Půjdu tam s tebou, taky si musím spoustu knížek vypůjčit.“

„Víš Jess, musím říci, že i díky tobě můj první den ve škole nebyl tak hrozný.“

„No vidíš, já jsem ti to říkala, postupně sem budeš zapadat a budeš se tu pak cítit stejně v pohodě jako v té tvé dřívější škole.“

„To nebude tak jednoduché, když je tu ten Thomas White.“

„Neboj, stačí se jenom naučit ho pořádně odpálkovat. Vlastně je to docela zbabělec. Někdy ti dám radu, jak musíš na takové lidi. Nesmíš ukázat, že ti to vadí, protože to pak mají z toho větší radost a musíš být důrazná.“

„Dobře.“

Knihovna obsahovala všechny knihy. Byl tu také jeden klidný koutek pro milovnický čtení. Charlotte mezi ně teda nepatřila, radši by seděla neustále na mobilu a chatovala si s kamarádkami. Poté co si vybraly potřebné knížky, opustily prostory knihovny a kus cesty spolu šly domů.

„Tak zítra Jess.“

„Jojo, budeme si potom chatovat?“

„Jasně, že jo. Dneska přece ještě nemáme žádné úkoly ne,“ usmála se šťastně Charlotta, že jí Jessica tak báječně rozumí

„Tak papa.“

„cy@ (ce you again),“ rozloučila se s ní na křižovatce Lotte

Cesta domů utekla velice rychle. Netrvalo to ani deset minut, a už otevírala dveře svého nového domova. Doma byla sama, protože rodiče byli oba ještě v práci. Vraceli se až v sedm večer takže si mohla Charlotte chatovat s přáteli nerušeně celou tu dobu. Šla se rychle převléknout do legín a pohodlného svetru. Sedla si na pohovku v obývacím pokoji, slastně se uvelebila a pustila si televizi, aby její zvuk vytvářel kulisu na pozadí jejího chatování. Čas běžel velice rychle. Rodiče přišli domů. Mamka připravila večeři. Měli ten den hranolky se řízkem, což Lotte měla velice ráda.

„Tak co škola zlato?“ zeptala se jí maminka Liliána u stolu na talířem s večerním jídlem

„No, dobrý, zatím ale nic moc zajímavý. Normálka.“

„A máš nějakou novou kamarádku?“

„Nene, ještě ne. Ale zjistila jsem zatím, že do třídy se mnou chodí takový jeden velice otravný kluk. Moc si o sobě myslí.“

„Jak se jmenuje?“

„Thooooomas White.“

„To je ale náhoda. To je syn mého šéfa,“ vyhrkl překvapeně její tatka

„Jo?“ podivila se Lotte. „A znáš ho nějak osobně tati?“

„O prázdninách jsem ho potkal v šéfově kanceláři.“

„A jaký byl?“

„A proč se o něho tak zajímáš?“ skočila jí do řeči mamka

„No, jsem vám to už přece řekla. On mě totiž ve škole otravoval, a to mně ještě pořádně neznal. No tak, tati, odpověz. Jak se ti jevil? Jako protiva?“

„Nemyslím si to. Působil naopak jako velice dobrosrdečný mladý muž, prostě gentleman. A co ti vlastně řekl?“

„Ále, nic zajímavého. Jen tak, mně takhle nepřípadal, ale vlastně jsem ho viděla poprvé.“

Po večeři šla Charlotte do pokoje a přemýšlela, co si druhý den vezme do třídy na sebe. Chtěla udělat trochu dojem.

„No, džíny ne, ty jsem měla dneska, takže ty určitě zítra ne. Co třeba tahle černá sukně...? Ano, ano, dobrý nápad Lotte. A teď, co si navléknu ní? Tričko jsem měla taky dneska, tak to si na sebe brát nebudu. Košili, to je fakt. Tu už jsem dlouho na sobě neměla. Tady nějakou vidím, ta je tak hezká. Běloučká jako sníh, nová, asi jsem ji na sobě neměla ještě ani jednou. Čím to doladím? No jasně, černými doplňky. To bude efektní. Pak si dám řasenku, udělám linky a nanesu si na

erty lesk. A hotovo, moje oblečení na zítra je hotové. Jsem spokojená.“

Charlotte si šla do koupelny vyčistit zuby a poté se rozhodla jít hned spát. Byla po všech těch dojmech tak unavená, že neměla čas ani pomyslet na Brendona.

TIK TOK...TIK TOK, budík jí vedle hlavy zvonil hrozně nahlas. Měla pocit, že si lehla teprve před chvílíčkou. A ono už je ráno.

„Ach jo, mně se nechce do školy.“

Charlotte si pomalu sedla na postel a koukala tupě na protější cenu stěnu. Chtělo se jí ještě spinkat. Ten pocit, zabalit se znovu do deky a máznout sebou na postel. No ale nedalo se nic dělat, škola nikdy nepočká! Pomalu si stoupla, natáhla se ke skříni a vzala si svoje vyladěné oblečení. Doloudala se do obýváku, zapnula televizi a pustila si video o józe. Každé ráno cvičila, aby si udržovala postava a nebyla tlustá. Přitom poslouchala Justina Biebera. Potom se si na sebe oblékla připravené oblečení. Nakonec si nabrala do batohu sušenky, protože si nechtěla dávat snídani doma. Zkrátka, byla moc líná.

„Ahoj Jess, kde jsi?“

„Za pět minut budu u vás, ty už jsi hotová.“

„Jojo, už mi zbývá jenom si obout černé balerínky, protože jsem si dneska vzala sukni a vzít si na záda batoh.“

„Dobře, tak za chvíli jsem u tebe...pa.“

Charlotte měla v šatně skříňku hned vedle Jessicy, protože si to u ředitele vyžádaly. Také na všechny předměty seděly spolu v jedné lavici.

„Jess by mohla být moje BFF (Best Friend Forever), je něco jako já. Jsme si v tak mnoha věcech podobné,“ pomyslela si Lotte.

Na každé škole je mezi předměty zařazena tělesná výchova a té se prptoto Charlotte nevyhnula ani tady. Neměla tělocvik ráda, protože nebyla dost rychlá, neuměla šplhat, zkrátka jediné, co jí šlo, byla její ranní rozcvička.

„Takže Brownová, jste tu nová, takže nám ukážete, co všechno zvládnete,“ křikla na ní paní učitelka na tělocvik

Charlotte vylekaně polkla a zeptala se trochu rozechvěle: „A musím to dělat, mě totiž tělocvik zrovna moc nejde.“

„No to je jasný, že musíte... žádné odmlouvání, protože jinak zařídím, abyste vypadla z této školy.“

Paní učitelka na tělocvik byla na téhle škole všemi obávaná a známá jako veliký drsňák... Myslela si totiž sama o sobě, že je nejlepší.

„Jojo jenom jsem se ptala.“

„První je šplh po tyči a na provazu.“

Stoupněte si sem, k téhle tyči a šplhejte. Očekávám, že vylezete až nahoru.“

Charlotte se postavila se strachem v duši k tyči a začala... Tedy, pokusila se začít. Nejprve vyskočila co nejvíce, pořádně se zachytila, ale velice to klouzalo, takže se nemohla udržet. Ruce byly slabé. Tím pádem sklouzla zase zpátky dolů. Všechny dívky se jí začaly smát.

„Hele nechte toho, jo? Smějete se, ale samy víte, že hodně z vás šplhat také neumí,“ okřikla je Jessica

„No mě to vážně moc nejde, vždyť to sama vidíte, paní učitelko.“

„Vidíme. Tak se třeba předvedeš v lepším světle v něčem jiném. Druhá disciplína je běh, pojďme na hřiště, je ještě teplo, takže budeš běhat venku.“

Všechny dívky se přesunuly na hřiště. Školní hřiště bylo obrovské, jeden kruh měřil jeden kilometr. Charlotte se nejdříve rozcvičila, aby se mohla připravit...stejně věděla, že to nezvládne, ale nebude odmlouvat.

„Brownová, až začnete běhat, tak vám změřím na stopkách čas, za jak dlouho jste to uběhla. Budu to všechno známkovat, takže se snažte.“

„Ano, madam.“

„Žádné madam, ale paní učitelko.“

Charlotte začala běhat po kruhu, ale po 200 metrech už nemohla, byla tak vyčerpaná. Diochiázel jí dech, nohy se vzpouzely poslouchat. Zpomalovala, aby se mohla pořádně nadechnout.

„No tak, Lotte, nevzdávej to, to přece zvládneš,“ zakřičela na ni z řady dívek co nejhlasitěji Jessica.

„Ach ta Jessica, je od ní hezké, že mi tak věří, takže ji teď nemůžu a nesmím zklamat! Do toho, Lotte, ty to dáš,“ řekla si pro sebe a poříměla svoje nohy znovu do klusu. Kupodivu to bylo najednou lepší, i dech se jí srovnal, už dýchala sice těžce, ale pravidelně.

Konečně viděla cíl. Paráda. Sebrala svoje poslední síly, aby tam doběhla. Proběhla a poté se vyčerpaně svalila na zem. Už prostě nemohla. Její čas byl ale dobrý: 5 minut 45 sekund.

„No, bylo to slušné,“ pochválila ji učitelka.

Tak, a teď si všichni zase stoupněte, vrátíme se zpátky do tělocvičny a vrhneme se na poslední disciplínu, ať už to máte za sebou.“

„Já už ale fakt nemůžu!“ svěřila Lotte unaveně Jessice

„Já ti věřím!“

„Konečně je před námi poslední úkol, a to je gymnastika.“

„Joooo,“ zavýskla si radostně v duchu Lotte. Byla sice unavená, ale to teď přešlo. Konečně jí něco půjde. Stoupla si na zíněnku a začala. Udělala holubici, dva kotrmelce dopředu, svíčku, přemet, dva kotrmelce dozadu, hvězdu a to všechno zakončila překrásným výskokem jako na baletě. Všechny spolužačky i paní

učitelka stály a koukaly na ni s úžasem! Po to, co zatím předvedla, tohle od ní vůbec nečekaly.

„No, tak to bylo brilantní!“ řekla s úsměvem paní učitelka

Charlotte byla strašně šťastná, že ji pochválila. Vlastně si v duchu překvapeně řekla, že snad nebude tak zlá, jak se o ní říká, že je jen tvrdá, ale uznalá a spravedlivá.

„Pojď sem, a já ti teď ti řeknu, jaké máš u mne za svoje výkony známky. Za šplh tě hodnotím 3-, za běh máš u mne 2-, ale cením, že jsi to nevzdala. A za gymnastiku ti dávám hned dvě jedničky.“

„Děkuji moc.“

Po skončeném tělocviku se vydala radostně ke své skřínce.

„Ahojka, ty jsi Charlotte, vid’?“ pozdravila ji Linda

Linda byla dívka hodně namyšlená, která otevřeně nenáviděla Jessicu. Důvod byl jasný. Žárlila na její popularitu a krásu.

„Co potřebuješ?“

„To mě neumíš odpovědět na pozdrav?“ řekla Linda jedovatě.

„Promiň... Čaukyyy.“

„Když tak, abys věděla, zdraví se AHOJ, ale to už je jedno. To pro příště. Víš, jak si dělala tu gymnastiku...moc se mi to líbilo, takže jsem ti chtěla nabídnout jestli bys nechtěla začít chodit do týmu roztleskávaček.“

„Jéžiš, no tak to je skvělé, to mám radost. Já se zeptám doma mamky, ale myslím, že mi to dovolí, takže se mnou počítejte.“

„Ale víš, je tu jeden problém.“

„Jaký?“

„Všimla jsem si, že jsi trochu víc při těle, než má být správná roztleskávačka!“

„Jak to myslíš?“ nechápala Charlotte

„Ach jo, ty jseš fakt... jednoduše, prostě jsi tlustá. Chápeš?“

„Aha, a to mám jako zhubnout?“

„Tak ne asi. To jseš tak b*bá?“

Charlotte se naštvála. Pohodila hlavou a odešla a ani se s Lindou nerozloučila. Nevěděla však, že má nádhernou postavu a že si z ní Linda udělala zlo-myslnou srandu.

„To jsem tak tlustá? Vždyť každý den cvičím. Tučné věci moc nejím. Je na čase to změnit. Budu držet dietu. Ráno jednu Bebe sušenku s nějakým ovocem, oběd budu jíst v jídelně, ale už si nebudu přidávat a k večeri bílý jogurt s müsli. To budu dodržovat dokud nezhubnu deset kilo.“

K večeri měli lasagne, které Charlotte milovala. Sbíhaly se jí sliny, ale přesto se přinutila, aby mamince řekla: „Mami já dneska nebudu jíst.“

„Jak to broučku? Vždyť je máš ráda.“

„No, já chci zkusit, jaké by to bylo, kdybych je někdy vynechala,“ lhala mamce

„Tak dobře,“ uvěřila jí mamka.

Lotte si myslela, že to nevydrží, protože to byla tak skvělá vůně. Zamkla se v pokoji a doufala, že tu vůni neucítí.

Charlotte hubla a hubla, ale Linda jí pokaždé řekla, že musí ještě trochu zhubnout. Ona jí věřila, nikdy by ji nenapadlo, že by ji takhle někdo mohl podrazit. Jednou, když jsi chtěla dát řízek, sotva ho dala do pusy, hned ho vyzvracela. Nevěděla, co s ní je, ale dostala veliký strach.

„Je na čase to někomu říct, ale komu...“

Vracela se domů a cestou přemýšlela o svém hubnutí. Něco nebylo v pořádku. Ale co...

„Nemám to povědět Jessice...vždyť je to moje nejlepší kamarádka.“ Najednou si vzpomněla na ty slova, která jí řekla mamka...

„Asi se svěřím mamince...té nejmilovanější osobě na světě, ale co když mě nepochopí...? Co když mi vynadá...? NE, Charlotte, musíš to mamce říct, nesmíš se už té situaci vyhýbat.“

Po večeři (kterou vůbec nejedla) si Charlotte sedla do obývacího pokoje, nadechla se a zavolala:

„Mami, potřebuji ti něco nutně říct.“

„Dobře Lott, počkej minutku, hned tam budu....“

Tak co jsi potřebovala.“

„Chci se ti s něčím svěřit, ale než ti to řeknu... musíš se nejdříve vcítit do té situace, než na mě začneš křičet.“

„Mám pochopit to, že je to moc důležité?“

„Ano, je těžké to někomu říct.“

„Když nejsi připravená, tak mi to dneska říkat nemusíš.“

„Ne mami, musíš tu sedět a vyslechnout mě...“

„Asi před měsícem, pamatuješ, jsem dělala ty zkoušky z tělocviku.“

„Jo jo to jsi mi vyprávěla...ale dala jsi to na jedničku, šikulko moje...“

„Čekej, ještě jsem to nedokončila...po té zkoušce jsem šla ke skřínce a tam za mnou přišla Linda, pamatuješ na ni.“

„Jasně že jo...je strašně divná.“

„No a ona říkala, jestli se nechci stát roztlskávačkou...“

„No tak to by bylo super, ale být s ní v týmu? Nevím, tak za tohle, to moc nestojí.“

„Jenže já chtěla, ale ona mi řekla, že jsem trochu tlustá.“

„Ty a tlustá? Podívej se na sebe...vždyť jsi samá kost a kůže.“

„Myslím, že už jsem zhubla přes deset kilo.“

„Děláš si srandu...proč jsi mi to neřekla dřív?“

„No bála jsem se toho, že mi to zakážeš. Moc jsem to místo chtěla dostat.“

„Já vím...nejsem na tebe rozzlobená...jenom teď přemýšlím co budeme dělat.“

„Nechceš jít zítra k doktorovi?“

„Asi půjdeme rovnou do nemocnice...je to moc akutní!“

„Mami já se bojím...co když...“

„Neříkej to, Bůh ti pomůže.“

„To doufám...“

Druhý den brzy ráno šly do nemocnice a Charlotte se tam nechala vyšetřit. Po chvilce vyšel pan doktor a pověděl: „Vaše dcera má anorexii... bude muset být v nemocnici nejméně měsíc.“

„Děkuji vám moc a nemohla by nějak...vy víte co tím myslím.“

„Nezaručuji Vám, že to bude pravda, ale myslím si, že vaší dceře zbývá dva týdny života.“

„To je dobré vědět.“ Sedla si paní Brownová na židli

Začaly jí téct slzy po tváři... Charlotte nevěděla co se děje. Doktor přišel a oznámil jí, že bude muset nějaký čas v nemocnici zůstat, ale nevysvětlil jí proč, nechtěl totiž, aby se psychicky zhroutila.

Charlotte už byla týden v nemocnici, nejedla, protože to nemohla dát ani do pusy, měla na jídlo chuť, ale tělo to nepřijalo.

„Mami. proč mi nechcete říct co se se mnou děje?“

„Nic zlato, jenom tě potřebují kontrolovat.“

„Mami lžeš...nevěřím ti.“

„Tak dobře...pan doktor říkal, že ti zbývají pouhé dva týdny života.“

„Aha, takže já zemřu...“

„Ale nemusí to vůbec není jisté.“

„Mami chtěla bych splnit jedno přání.“

„Jaké?“

„Přála bych si vidět naposledy svou celou třídu, chybí mi.“

„Samozřejmě, zítra přijdou, slibují.“

Paní Brownové zazvonil mobil, musela na schůzku. „Tak pa, buď tu hodná. večer se vrátím.“

„Jo mami. Nedělej si starosti...už nejsem malé dítě.“

Schůzka byla ale ve skutečnosti domluva s Charlottinou učitelkou, že se na ni půjde zítra celá třída podívat. Ráno se Charlotte probudila a před sebou viděla všechny spolužáky, vedle ní na její posteli seděla Jess se slzami v očích.

„Ahoj Lotte ty hlupáku jeden.“ Když se to Jessica dozvěděla, tak byla smutná celé dny, nevěřila tomu, že její kamarádka zemře.

„Jsem hlupák. Ano, ale mohla bys mi prosím zavolat Lindu, chtěla bych si s ní promluvit.“ Tak jo, ale nemluv s ní dlouho, vždyť přece dobře víš, jaká je.“

„Já vím.“

Jessica zavolala Lindu, která stála v rohu na chodbě a tvářila se našťavaně, ale i smutně.

„Hej, Lindo...Lott tě chce vidět, chce si s tebou promluvit.“

„Já tam nechci!“

„Snad je to naposledy. Prosím, dopřej jí to.“

Linda se loudala pomaloučku do pokoje, nechtěla Charlotte vidět...měla totiž strach.

„A..A..Ahoj Charlotte,“ pozdravila ji.

„Čaukyyy Lindo.“

„Co jsi potřebovala?“

„Ha dneska mě neopravíš?“

„Ne ne, vždyť ti už zbývá jenom pár dní života, říkej si co chceš.“

„Můžu ti položit jednu otázku?“

„No, když chceš.“

„Tys to na mně nalíčila? Tu past, abych se stala anorektičkou?“

„Ne, to jsem nechtěla udělat.“

„Ale nakonec jsi to udělala...měla by ses změnit. Jenom kvůli tobě teď ležím v nemocnici.“

„Moc se omlouvám, dělala jsem si jenom srandu, ale vymklo se to kontrole!“

„No, co se dá dělat, už se stalo.“

„Velice mě to mrzí.“

„Slib mi, že se změníš.“

„Slibuji, že se změním, už nebudu chamtivá ani pyšná!“

„To je vše, na co jsem se tě chtěla zeptat. Můžeš jít.“

Charlotte zbýval jeden den života, ležela na posteli usmívala se, chtěla totiž zemřít šťastně.

Vedle ní byla maminka, která byla smutná.

„Mami byla jsi na mně někdy hrdá?“

„Samozřejmě, byla jsi ta nejlepší dcerka, kterou jsem si mohla přát.“

„Hmmm...škoda, že to končí tak brzy.“

„Slib mi, že budeš každý večer stát vedle mě u postele.“

„Budu tam, mami.“

Najednou vstoupil doktor do místnosti:

„Musíte teď jít ven paní Brownová, zkusíme na její záchranu ještě něco udělat. Je to taková nová metoda, doufáme, že to zabere.“

Po dvou hodinách čekání, konečně doktor vyšel a ohlásil zprávu: „Vaše dcerka...PŘEŽIJTE!“

„Vážně? Neděláte si ze mě, nešťastné mámy, srandu? To by od vás bylo kruté.“

„O takové věci se přece nemůže žertovat.“

Udělalí jsme, co jsme mohli a ono to vyšlo. Charlotta bude žít!“

„Děkuji dobrý Bože za záchranu mého dítěte.“

Maminka potom vešla radostně dovnitř a objala se slzami v očích svou milovanou dceru.

Charlotte se nakonec úplně uzdravila. Měla veliké štěstí... nemuselo to tak dopadnout. Dostala ponaučení, a nikdy už nebude držet takovou dietu. A samozřejmě začala chodit znovu do školy.

Jednou o přestávce za ní přišel Thomas.

„Co potřebuješ, Thomasi?“

„Moc se omlouvám za to, jak jsem tě ztrapnil ten první den. Ale potřeboval bych od tebe s něčím

poradit a pomoci.“

„S čím prosím tě ty ode mne chceš pomoci?“

„Víš přece, že se mi líbí Jessica. Potřeboval bych, abys mi pomohla ji „sbalit“.“

„Hmm, a co za to?“

„Prosím, moc to potřebuju, už jsem se hodně změnil, a to kvůli ní.“

„No nech mě si to rozmyslet.“

„Dobře, řekneš mi to zítra?“

„Jo.“

Charlotte věděla, že se Jessice Tom dříve hodně líbil, takže se rozhodla, že je spojí dohromady. Ale problém byl v tom, že nevěděla jak...oba byli tak odlišní. Jejich oblíbené věci, koníčky a vůbec způsoby života byly úplně jiné. Podle ní se k sobě vůbec nehodili. Přesto to chtěla ale zkusit.

Druhý den šla Charlotte za Tomem: „Dobře, promyslela jsem to, pomůžu ti.“

„Jseš skvělá Charlotte.“

Charlotte Tomovi dávala rady, jak Jessicu získat, ale Jess byla vždy a se vším nespokojená! Nosil jí kytky, psal básně, kupoval čokoládu atd.

„Hele Tome poslední co mě napadlo je...“ pošeptala mu do ucha

„No tak, to je boží nápad.“

Po vyučování Lotte zavolala Jessicu, aby šly na dvůr školy. Nešly sama, za nimi přicházeli i další studenti.

„Zavři oči, Jess,“ požádala ji.

„Proč?“

„Uvidíš...prostě je zavři,“ zazubila se na ni milým úsměvem a sama se přitom dívala nahoru, na oblohu.

Po chvíli Charlotte uviděla, jak po nebi létají balonky.

„Rychle otevři oči.“

Jessica otevřela oči a pohlédla na oblohu...na tváři se jí objevil úsměv. Byla šťastná. Na všech baloncích bylo napsáno I LOVE YOU. Nebyla však jediná, která na to zírala nadšeně, ostatní byli taky hodně překvapení.

Poté se na školním dvoře objevil Tom s obřím plyšovým medvědem.

„Chtěl, abys věděla, že tě velice miluji a chtěl bych, abys byla mojí přítelkyní.“

Jessice úsměv z tváře zmizel a podívala se na něj ledově. „Kolikrát už jsem ti řekla, že tě nechci,“ zakřičela na něho. „Chceš vědět proč? Protože jsi hlupák, se kterým nikdy nebudu chodit. Jseš chamtívej, zlej, nenávidím tě.“

„Dobře, zkusil jsem to naposled a promiň, že jsem tě našval. Já myslel, že tím, jak jsem se změnil, tak i ty změníš názor. Udělal jsem už tolik věcí...“

„Nic se měnit nebude. V mých očích jsi stále ten bývalý Tom. Už tě nechci vidět a Charlotte, tebe taky ne. Ty sama nejlíp víš, že ho nechci. A přitom děláš všechno proto, abys nás dala dohromady. O to ti ale nestojím...!“

Charlotte se zamyslela: „Vždyť ještě před týdnem mi říkala, že ho má ráda. Už svojí kamarádku nepoznávám.“

Tom odešel a Charlotte přistoupila k Jessice. „Kdo změnil mou nejlepší kamarádku...?“ řekla potichu a odešla za Tomem. Ten stál na pláži, v ruce držel medvěda a díval se na nebe. Nevšiml si ani, že si vedle něho stoupla.

„A...Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděl smutně

„Promiň, já nevěděla, že bude takhle vyvádět.“

„Má pravdu, neměl jsem ji pořád otravovat. Jsem opravdu hlupák.“

„Ale nejsi, hned si s ní znovu promluví.“

„Ne, prosím, nech ji být. Nechci, aby byla kvůli mně ještě více smutná.“

„Kdybych já dostala od kluka medvídku, tak bych byla velice veselá. Co s ním teď budeš dělat?“

„Ještě nevím, mohl bych tě o něco poprosit?“

„Dobře, co bys potřeboval?“

„Mohla bys mě, prosím, obejmout? Ale jestli nechceš, tak nemusíš.“

Charlotte se rychle otočila, a pak ho silně objala.

„Tak co, už je to lepší?“

„Jojo, a víš co? Chceš toho medvěda?“

„Nech si ho pro nějakou jinou dívku.“

„Já už jinou holku nechci.“

„A proč ne, přece nebudeš jenom kvůli Jess sám.“

„Já už totiž někoho mám...“

„A koho?“

„Tebe.“

Charlotte poskočilo srdce, věděla, že se s Tomem v poslední době hodně sblížila, ale nikdy by nečekala, že s ním bude chodit.

„Chtěla bys být mojí přítelkyní?“

„No, víš Tome, mám tě ráda jako kamaráda. Nikdy bych ale nečekala, že bychom zrovna my dva byli pár.“

„To je pohodě, jestli se mnou být nechceš, tak mi to teď klidně řekni a už tě nikdy otravovat nebudu.“

„To jsem neřekla...můžeme to zkusit.“

„Myslíš to vážně?“

„Ano myslím.“

Objali se ještě jednou a potom ji Tom doprovodil mlčky domů. Doma běžela do svého pokoje, sedla na postel a přemýšlela, proč Jessica tak chladnokrevně odmítla Toma. Vzala si mobil a vytočila její číslo.

„Ahoj Jess, tady Charlotte.“

„Ahoj, co potřebuješ? Říkám ti na rovinu, že když to bude o Tomovi, tak nemám čas.“

„Je to o něm, ale je to moc důležité.“

„Promiň, teď zrovna nemůžu.“

„A mohly bychom si dát někde sraz?“

„Zítra mám čas.“

„Tak to je skvělý...v kolik?“

„Ve dvě, ale jestli přijdeš pozdě, tak na tebe čekat nebudu.“

„Počkej, neřekla jsi, kde se sejdeme.“

„V kavárně, kde jsme se potkaly poprvé. Potřebuješ ještě něco...?“

Druhý den se Charlotte snažila přijít přesně, ale měla velikou karmu. Na každém semaforu svítila červená. Na sraz přišla o deset minut později. Jess tam ale stále čekala.

„Ahoj Jess.“

„Ahoj, cos mi potřebovala nutně říct?“

„Chtěla jsem se zeptat, proč jsi odmítla Toma. On se změnil, a to jenom kvůli tobě.“

„Už jsem to říkala, že nechci člověka, který byl zlomyslný a zlý na ostatní.“

„On není zlý, jenom se moc předváděl.“

„To mě nezajímá...“

„Jess, já si myslím, že mi lžeš.“

„Proč bych ti měla lhát, nemám důvod.“

„Stejně ti nevěřím.“

„Tak mi nevěř A teď mě omluv, musím domů.“

„Počkej chvíli, je na čase ti něco říct.“

„Neříkej nic, já to vědět nepotřebuju.“

„Ale já ti to chci povědět.“

„Promiň Jess, zklamala jsi mě. Půjdu.“

„Ne, Charlotte, neodcházej, prosím.“

„Já vážně musím, měla jsi předtím mnoho času, ale ten je teď pryč.“

„Dáme si zase někdy sraz?“

„Popřemýšlím o tom, a ještě něco, měla bys vědět, že teď chodím s Tomem a jestli si rozmyslíš, že bys s ním chtěla chodit, tak je pozdě.“ Charlotte odešla našťavaně, nikdy našťavanější nebyla. Ale neustále musela přemýšlet o tom, co jí chtěla Jess říct. V noci nemohla usnout, nechápala, jak mohla tak vyjet. Byla smutná, ale cítila by se trapně, kdyby teď Jess zavolala...
Ta jí však za několik dnů zavolala sama a opět si daly sraz ve stejné kavárně. Tentokrát to byla Jessica, která přišla pozdě, Ujel jí autobus.

„Ahoj Lotte, moc se mi stýskalo.“

„Čau, jak se máš?“

„No, nic moc, a ty?“

„Jde to, ale přejdeme k věci.“

„Víš, chtěla jsem říci, že já už kluka mám.“

„COŽE? Neděláš si ze mě srandu, proč jsi mi to neřekla, když jsme se seznámily?“

„Já jsem se bála, že to všem řekneš.“

„Umím udržet tajemství.“

„Promiň, že jsem ti to neřekla dřív.“

„Hmm...jsem trochu v šoku.“

„To já bych byla taky.“

„Chtěla bych se ti omluvit za to, že jsem byla na tebe hnusná.“

„Chápu to, měla jsem to říct dřív.“

„Budeme zase kamarádky?“

„Jasně, nikdy jsem nechtěla, abychom se z nás staly nepřátelé.“

Charlotte byla šťastná, měla kluka a k tomu se jí vrátila nejlepší kamarádka.

Přestěhovat se, nebyl špatný nápad :-)